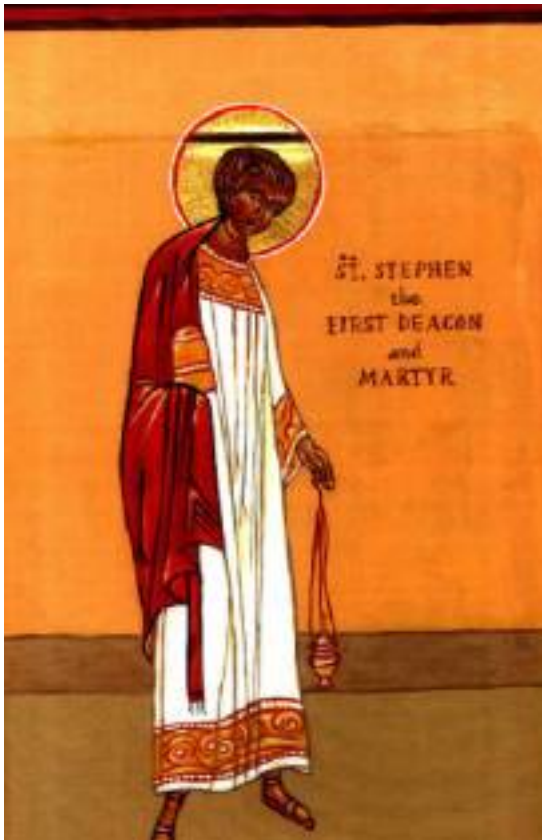

Sv. Štefana

Napísal Michal Marhefka

Pondelok, 14 December 2009 13:16

Milí bratia a sestry, ktoré dve slová sa podľa vás najčastejšie používajú na charakterizovanie Vianoc? Podľa mňa je to RADOSŤ a POKOJ. Oba aj pravidelne odznievajú na vianočných pozdravoch. Aj navonok sa každý snaží tieto slová prežívať – tešiť sa s blíznymi a chrániť sa všetkých chýb, ktoré by naše spoločné chvíle narušili.

Radosť a pokoj nám dáva novonarodený Boží Syn, aby sme ich šírili stále ďalej.

Stále znamená za každých okolností. Radosť a pokoj, ktoré dostávame, nemajú trvať len teraz, poprípade do Nového roka, ani nemajú slúžiť iba na náš úžitok, ale sa majú dostať ku všetkým ľuďom, dokonca aj k tým, s ktorými si nerozumieme.

Sv. Štefan uveril Kristovi a bol vybraný medzi prvých diakonov. Radosť a pokoj evanjelia neprežíval len v prvých momentoch svojej viery, ale zachoval si ich aj v krušných chvíľach, keď jeho život visel na vlásku a nakoniec bol aj násilne ukončený. Tento pokoj mu pomohol odpustiť mučiteľom a možno bol začiatkom obrátenia sv. Pavla, ktorý ako mládenec strážil šaty zúrivým kameňovateľom.

My, ak chceme, môžeme sa nechať naplniť hojnou radosťou a pokojom, ktorý prežívajú ľudia zhromažďujúci sa pri jasliach. Ale ten pokoj si treba vedieť uchovať. Často sa stáva, že ho nedokážeme poriadne doniesť ani domov. Už po odchode z kostola nás môžu vytočiť maličkosti, napr. že nám druhý šofér nedal prednosť, alebo že deti behajú a nedávajú pozor na autá, či podobné veci. Nie sú to maličkosti, no často vyvolávajú väčší nepokoj, ako je treba na

obyčajnú opatrnosť. Keď prídeme o pokoj, je hneď aj po radošti. A naša misia šíriteľov pokoja týmto padá.

A ak máme šíriť pokoj a radosť aj cudzím ľuďom je to o to náročnejšie, že nás k nim nič neviaže, a mnohí by nám mohli byť aj ukradnutí. Ale Kristova radosť sa má dostať ku všetkým ľuďom, preto my nesmieme zaháľať, aby pre našu lenivosť neprišli oni, a koniec koncov ani my, o vzácne dary.

Ale pravými a vernými Kristovými učeníkmi zostaneme najmä vtedy, keď si tento vzácny pokoj a radosť udržíme aj napriek ťažkým životným okolnostiam. Nie každý musí zažiť práve prenasledovanie, kde sa dá naozaj vydržať jedine s Božou pomocou. Aj keď trpíme mnohými materiálnymi a duchovnými nedostatkami, ako je chudoba či bolesť, a napriek tomu si vieme udržať životný optimizmus, že s Božou pomocou to bude lepšie, môžeme byť pre naše okolie povzbudením.

Veď podstatou mučeníctva je vzdať sa niečoho zo seba, alebo i celého seba pre lásku ku Kristovi a v stálej nádeji, že on nám dá tú pravú radosť a šťastie. A pri týchto bežných životných situáciách sa musíme seba často zriekať. Keď to budeme robiť s usmievavou tvárou, svoju úlohu šíriteľov pokoja plníme výborne.

Tri roky po bolševickej revolúcii sa na ruskom vidieku odohrala táto udalosť. Do dediny prišli komunisti vytvoriť kolchoz. Kňaz bol už dávno vo vyhnanstve na Sibíri, preto bol chrám premenený na šopu. Občania sa zo strachu pred hladom zapisovali a dávali aj ostatky svojich hospodárstiev strane. Mladý Sergej nemal čo dať, lebo doma už ničoho nebolo. Začal pracovať v novom kolchoze ako kosec. Bol veľmi prívetivý a kolegovia ho mali radi. No strane sa nepáčil. Nikdy neprestával dávať najavo svoje náboženské presvedčenie. Pravidelne sa modlil, a nezabúdal sa prežehnať pred prácou i jedlom. Pre partajníkov sa zdal nebezpečným. Snažili sa mu znepriemňovať život, ako sa len dalo. Dávali mu ťažké práce, najnáročnejšie lúky, stále ho prekladali, ale jeho priateľské správanie, ani náboženské presvedčenie nemohli zmeniť. Nakoniec skončil v base. Tu trpel rovnako, ba viac, lebo zabrať mu dávali hlavne nepolitický väzni. Stával sa terčom posmechu a ponižovania pre svoju „náboženskú naivitu“. No nič ho nezlomilo. Keď sa ho jeden spoluväzeň pýtal, ako to vydrží v takej pevnosti, povedal: „Načo budem plakať a nadávať, keď viem, že ak ma Boh raz navštívil a potešil a viac ma neopustí, ale ma čaká, že k nemu vo vernosti prídeme.“ Tak sa aj zanedlho stalo. Vyčerpaný jedného dňa odpadol a po dvoch týždňoch umrel s blaženým výrazom na tvári. A jeho spoluväzni nadchnutí takou vytrvalosťou nikdy sa nevzdávali svojej radošti, ktorú jedinú im nemohol nik vziať.

Bratia a sestry, nech radosť a pokoj, ktorých sme nositelia, prežarujú naše životy a svietia najmä tam, kde panuje smútok. Amen.